

Ubuntu

L'endemà, a un dia del casament, em vaig adonar que necessitava mitges i un collar

Foto: Adrià Costa

-Tia, tia, fa un pilot d'anys que hi penso i crec que ja ho he decidit -em deia la Marina l'altre dia-: em tatuaré un símbol sud-africà que es diu *ubuntu* i que vol dir una cosa així com jo soc el que soc perquè tu ets el que ets, o jo soc perquè nosaltres som, és un concepte que ajunta identitat pròpia amb generositat i vincle.

Jo es veu que li devia fer mala cara.

-Què no ho trobes bonic?

-Sí, molt. Em fa pensar en el ?perquè era ell, perquè era jo (<https://www.catorze.cat/noticia/10678/perque/era/ell/perque/era/jo>) ? de Montaigne. Però, un tatuatge? Tatua-ho en un paper.

-Tia, sí, i un verset que ja el tinc triat de la Marçal. Ho vull fer, ho faré.

És que a mi els tatuatges no m'agraden. Però no sé per què. Així que vaig decidir callar, conscient que lo del gust per l'estètica o la moda es té o no es té, com lo ritme a les venes o el carisma. I jo no ho tinc, jo no em sé vestir. Per a mi la moda és una cosa necessària -per allò de sortir vestida al carrer- més que una filosofia de vida o un tret identitari. El de la moda és un idioma que no

parlo. Jo entro en una botiga i no entenc res. No sé reconèixer, per exemple, si una *prenda* o un *gènere* queda bé amb un altre. No ho sé i el que és pitjor, tampoc m'importa, com lo de posar-me al revés del ioga. Que ni em surt ni tinc cap interès que em surti perquè estic bastant bé amb els peus a terra. Per això normalment m'enduc ma mare o ma germana a les botigues, quan m'he de comprar roba. Perquè em diguin Maria, això sí, Maria, això no, Maria fes lo favor.

Passa que em vaig encantar una mica. Tenia una boda al cap de dos dies però per a mi seguien sent més importants les dates d'entrega dels clients, o si a una amiga l'ha deixat el nòvio i s'ha d'anar a fer petar la xerrada. Sortint d'una reunió pel centre se'm va il·luminar el fanal: calla, aprofita ara que estàs aquí per mirar si veus un vestidet per a la boda del dissabte. I vaig entrar a una botiga amb roba així una mica, no ho sé, gasosa (tampoc en domino la terminologia) que just estava a l'altura del moment en què vaig tenir aquell pensament.

Quan portava dos minuts allà dins de seguida ho vaig veure clar: tu d'aquí no surts sense vestit perquè per això no hi tornes a passar abans de dissabte. Així que em vaig disposar a treballar com treballa millor: sota pressió. Vaig agafar quatre vestits (talla única) i dos camisoles o camises o jerseis (no sabia com definir-ho) per damunt perquè som a l'abril, amigues. I me'n vaig anar cap al vestidor. Eren les quatre de la tarda, a fora plouia i feia sol. La dependenta era una xica negra molt simpàtica que parlava castellà.

-Te queda muy bien este vestido.

Ella no ho sabia però jo estava demanant ajuda:

-Es que tengo una boda el sábado y me he encantado un poco.

-¿Y piensas ir a una boda con este vestido?

-Bueno, me he cogido esto otro para encima.

-¿Piensas combinar esta blusa con este vestido? -aquí es va notar que s'aguantava el riure.

Llavors jo ja, a la desesperada:

-Mira, necesito ayuda. ¿Tú me puedes ir trayendo ropa que me pueda poner para ir de boda y decirme si me queda bien o no? Siempre voy con mi hermana o mi madre pero esta vez me he encantado un poco.

Sort d'aquesta xica. Sort. Al final em vaig quedar un vestit que m'anava una mica gran (el drama de les talles úniques) però que la dependenta em deia que ja anava així, tiradito.

-¿Tú no crees que con este vestido parezco un poco Demis Roussos? -es va sentir la riallada des d'un altre vestidor.

-¿Quién?

Me'l vaig quedar igualment. L'endemà, a un dia del casament, em vaig adonar que necessitava mitges i un collar. Bé, lo del collar m'ho va dir ma mare. Maria, ves i compra't un collar roiginós, roseta o lila, a joc amb les sabates, vols? I unes mitges, din quaranta, una L, gastes.

Me'n vaig al Calcedonia:

-Bona tarda. Necesito unes mitges din quaranta, talla L.

-Ui din quaranta? Són massa gruixides, agafa trenta màxim.

-Mmm -jo em sentia desobeint ma mare, cosa que sol acabar malament, però-: val, pos trenta.

-Quan medeixes?

-U seixanta-nou.

-Talla de pantalons?

-Trenta-vuit.

-Amb una M ja fas, eh.

-Sí? Segur?

-Ui, sí, sí, i tant.

Me'n vaig llavors al Natura.

-Bona tarda, teniu un collar així roiginós?

-Com dius? Els collars estan allà.

El cas és que en tenien un. Superbé. No sabia dir si m'agradava o no perquè no tinc criteri, però no hi havia temps ni energia per perdre. Mitges i collar, au, cap a casa. Arriba el matí de la boda. Les mitges m'anaven menudes, allò que no t'arriba on s'ajunten els camals on se t'ajunten les cames i amb aquesta angunieta vaig anar tot el dia. El tema maquillatge us l'estalviaré. Per descomptat que no m'havia ni passat pel cap demanar hora a la perruqueria perquè les dates d'entrega, senyores i senyors. Em vaig allisar els cabells amb una planxa de la mida d'un cigró amb resultats per sota del llindar de l'aprovat. Em vaig emportar un xal que pareixia una manta i un abric d'hivern, que al tard refresca.

Vaig arribar a casa els amics on havíem quedat xopeta com un camàlic i el pelet tot estorat. Però llavors, quan vam arribar al lloc de la cerimònia, ens vam trobar totes cinc, deu anys més tard d'haver compartit pis, encoloniades i bimbiriboïades, repetint rols, estimant-nos, passant-nos-ho bé, tot el dia per xerrar i per fer-nos riure. De sobte tenia tot el sentit: un casament sense gent estimada no és res. Jo soc perquè nosaltres som.

-On dius que te'l vols tatuar, l'*ubuntu*? -vaig preguntar a la Marina dalt del taxi, de tornada a casa, a les tantes de la nit.